

пжтъ като мина, моята тояга ми пакъ казва, още три думи ще ти кажа и главата ти ще смажа“. — „Вървамъ, отговорилъ пехливанинътъ даалия, въ твоята тояга. Нейнитѣ думи въ живота си ще прилагамъ. Мога ли вече азъ да се противя на такава тояга, която отъ рая излѣзва и всѣкога право казва? Нека отсега нататъкъ раята да бжде свободна, такава е волята на Аллаха“.

Привождамъ този поетически разказъ да обясня една истина въ народна форма. Този турчинъ — това е смъртта. Раята — това сме ние човѣцитѣ. Има ли мѣсто въ свѣта, където този пехливанинъ да не е влизалъ? Има ли домъ отъ него непосѣтенъ? Какво говорятъ кръстоветѣ по гробоветѣ? Всички въ тоя свѣтъ за пехливанина даалия приказватъ, за неговитѣ подвизи майки и бащи говорятъ. Има цѣли томове, писани за неговата история, за неговата сила. Всички една пѣсень пѣятъ — непобѣдимъ е въ тоя свѣтъ нашиятъ пехливанинъ даалия. И ако нѣкой се опита да каже, че е възможно да се освободимъ отъ него, веднага чуваме думитѣ: „Ти лудъ ли си, съ всичкия умъ ли си? Това е невъзможно, ние не върваме; това сж празни думи, глупави фрази, младежки илюзии“. Но достатъченъ е този български младъ овчаръ, съ своята тояга излѣзла изъ рая, която лъжа не казва, съ три удара — срѣщу ножа, въ дѣсната ржка и въ лѣвия кракъ на даалията да опровергае лъжливата теория, че пехливанинътъ даалия е непобѣдимъ. Обаче, трѣбва мжжество, трѣбва воля за такава гигантска борба. Но ще възрази нѣкой и каже: „Азъ не виждамъ какъвъ дълбокъ смисълъ може да има въ тоя обик-